

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Spencer Bohren

Saturday 28 Mar 2015

Bluestime! Maar eigenlijk doe je deze man tekort door hem zo te definiëren. Want zijn muziek is naast blues gedrenkt in gospel en country. Zijn gitaarspel is een lust voor oor en oog. Stond al een tijdje op onze bucket list. Check binnen!

Travel Agent For The Roots

Er zijn muzikanten die precies uit stralen waar ze voor staan. Hun hele voorkomen en persoonlijkheid zijn gewoon, 'muziek'. Zoals een kok kan uit stralen in al zijn vezels dat hij van goed eten houdt en het ook graag bereid voor mensen. Spencer heeft zijn muziek geleefd en tijdens zijn leven de verschillende invloeden die hij onderweg is tegen gekomen geabsorbeerd. Hij blijft gretig verzamelen en verbeteren en toevoegen aan zijn kennis over de American Musical Heritage. Wat wil je ook, de jongen die opgroeide in een gelovig gezin op de prairie in de staat Wyoming, ontdekt via de enige weg naar de buitenwereld te weten; "de radio", dat er ook muziek bestaat die verhaalt over moorden, overspel, seks en andere wereldse zaken. Muziek die hem raakt en die hij zich zelf leert spelen en dat kennelijk zo goed kan, dat hij op 14 jarige leeftijd al op het podium staat. Overigens blijkt hij niet terug op een slechte jeugd, er werd thuis altijd gezongen vertelde hij. Uiteraard alleen maar gospels, zelfs onderweg naar de kerk die ze vier keer per week bezochten werd er door het hele gezin gezongen. Eigenlijk een soort musical met zijn familie in de hoofdrol, vertelde hij niet zonder enige

ironie. Alleen waren de songs wel iets te serieus voor een musical.

Spencer heeft zich al snel gevestigd in New-Orleans, maar om geld te verdienen moest hij veel toeren en dat heeft hij op bijzondere wijze aangepakt. Namelijk door met zijn zilver kleurige caravan achter zijn Chevy met zijn vrouw en gezin van vier kinderen door het land te trekken. Een "life on the road", maar dan wel met de familie. Niet verwonderlijk dat één van zijn zonen inmiddels een veelgevraagd drummer is die ook een rol heeft in de prachtige serie "Treme". Een serie die overigens ook Spencer zijn goedkeuring heeft, gezien de realistische weergave van de gebeurtenissen in zijn stad.

Al de invloeden die deze stad op een muzikant kan hebben zijn niet te beschrijven. De Creoolse cultuur, Franse invloed, de Injuns (native Americans) en nog veel meer komen allemaal samen in één stad. Zo kwam ook alles samen in Spencer en hij deed er zijn voordeel mee. Het leven en inademen van een stad die zich geen onderdeel van de USA voelt. Als Spencer begint te vertellen zit je opeens in de kleedkamer met Muddy Waters, die helemaal niet wil praten over waarom hij songs heeft geschreven en welke snaren hij gebruikt. Vragen die brandden op de lippen van de nog jonge Spencer. Muddy wil praten over kinderen en het gewone leven. Of John Lee Hooker, die net zo hoekig en afgemeten blijft in zijn contact als dat zijn muziek klinkt. Kortom het ontmoeten van Spencer is de Wikipedia van roots muziek in de levende lijve ontmoeten met het verschil dat deze het zelf heeft mee gemaakt. En als vuistregel hebben we bij In the Woods geleerd, hoe indrukwekkender de prestaties en geschiedenis van de artiest des te bescheidener ze zijn.

Het optreden was zoals te verwachten een lesje geschiedenis, want vergis je niet, ook Dylan, die hij de grootste Amerikaanse tekstdichter van de 20e eeuw noemde en Hank Williams zijn niet aan zijn blikveld ontgaan. Voor de laatste speelde hij op zijn sterfdag in Montgomery in aanwezigheid van de familie. Op het podium zien we een man met veel ervaring, die een verhaal weet te vertellen en toch elke keer weer geniet van spelen, met name voor een publiek wat luistert. Iets wat hij na de show nog opmerkte. We leerden over de Piedmont blues, origineel van Blind Blake en de inspiratie voor onder ander Reverend Davis. Hij liet ons kennismaken met het feit dat zelfs het verkopen van meloenen of garnalen een muzikale gebeurtenis kan zijn in New Orleans. Ook zijn maatschappij kritische kant werd belicht in: "No More Cane On The Brazos", hij vertelde dat de slavernij weliswaar was afgeschaft, maar vervolgens werden ze weer opgepakt voor het minst of geringste om te werken in de zogenaamde Farm -Prisons. De prehistorie van de New -Orleans muziek werd voor het voetlicht gebracht door het voor piano door Scott Joplin geschreven: "Maple Leaf Rag", die hij in een gitaar versie had geïntegreerd in de song: "Hey, Hey Daddy Blues". Een meesterzet was natuurlijk om het Mississippi national anthem; "Ode To Billy Joe" te spelen. Een klassieker die je in 3 minuten aan een tafel doet aanschuiven tijdens de middagmaaltijd en de conversatie je als door een tijdmachine in de broeierige atmosfeer van de Delta trekt. Alleen gewapend met de zogenaamde Afuche Cabasa en stem bracht Spencer ons naar de French Market. Alvorens de pauze in te gaan, waren we allemaal opeens op die zinderende markt met zijn geluiden en geuren verzeild geraakt. Aan de bar werd gevraagd naar Dixie bier en Gumbo, daar hadden we helaas niet op gerekend.

Naast een snarenvirtuoos, een mooie stem en een oeuvre van eigen werken traditionals is hij ook een goede verteller. Zijn prachtige verhaal over Louisa, die noodgedwongen ergens anders woonde, na Katrina. Die je nooit onder het uur aan de telefoon had, maar als ze sprak was het pure poëzie. Een van de laatste gesprekken, inmiddels gedoopt in vitriool door het niet meer terug kunnen naar NO en ondanks alles nog steeds poëtisch, hadden geresulteerd in het schrijven van een song door Spencer zijn vrouw. Mooie observaties over de "Southern Drawl" in Alabama, die zelfs hij niet verstond. Maar ook een verhaal waar menige cabaretier een puntje aan zou zuigen. Als hij verhaalt over een optreden in voormalig Oost-Duitsland aan de Poolse grens. Waar de kennis van het Engels beperkt is tot kreten en handen en voeten werk. Hij neemt je mee na het optreden. Er is geen auto en hij moet een klein vrouwtje volgen op grote laarzen en sjouwt zich de blubber in de donkere straten. Hij beschrijft dit voorzien van geluiden van deuren en poorten die open worden gedraaid om uiteindelijk tot een mooie clou te komen. Zo houdt je het publiek wel bij de les. De gospel komt aan bod in de Cohen song Hallelujah en dan neemt hij afscheid. Maar de staande ovatie vraagt om zijn terug keer. Het applaus wordt beloond met nieuwe songs. "Oh ja, ik heb ook nog een nieuw album uit, laat ik daar nog eens wat van spelen". Ja, als je 400 songs paraat hebt, kun je kiezen waar je zin in hebt. Ook deze reis moest een keer eindigen. Terug naar de regen in Lage Vuursche. Nog een tip; Er zijn mensen die een aantal weken op de motor achter een ontslagen DJ door de USA aanrijden, u kunt zich het geld en de moeite besparen. Een avond met Spencer is een veel interessantere reis.

1. Ring Them Bells [Bob Dylan]
2. Ghost Train [Spencer Bohren/Corinna Bohren]
3. Seven Birds
4. I'm The One
5. Hey, Hey Daddy Blues/Maple Leaf Rag
6. No More Cane On The Brazos [traditional/arr. by Spencer Bohren]
7. Ode To Billy Joe [Bobby Gentry]
8. Wayfaring Stranger [traditional/arr. by Spencer Bohren]
9. C'Mon Down

1. Night Is Fallin'
2. Old Louisa's Movin' On
3. Honky-Tonk Blues [Hank Williams]
4. The Old Homestead
5. Blues On The Ceiling [Fred Neil]
6. Hallelujah [Leonard Cohen]
7. I've Been Delayed [Rob McLerran/John Herron]
8. Jet Black & Jealous [Paul Sanchez]

All tracks by Spencer Bohren except where noted

Spencer Bohren | vocals, acoustic guitar, electric lap steel guitar, banjo, afuche cabasa

www.spencerbohren.com